

eCajtnng

STPŠ Trbovlje

Kolofon

Elektronsko glasilo
Srednja tehniška in poklicna šola Trbovlje
Številka: 3
Letnik: 1
Maj 2014

STPŠ Trbovlje
Šuštarjeva kolonija 7a
1420 Trbovlje
tel.: 03 56 33 450

Mentor:
Uroš Ocepek, prof.

Glavni urednik:
Roberto Kolobarič

Grafični podoba:
Domen Dolanc

Priprava oblike člankov:
Domen Dolanc, Roberto Kolobarič, Elmedin Dautović

Naslovna slika:
Elmedin Dautović

Lektoriranje:
Danila Jan

Sodelujoči: Borut Udovič, Amon Stopinšek, Urban Klinc, Simona Izgoršek, Gašper Razpotnik, Žiga Klopčič, Jan Naraglav, Primož Horvat, Tadej Šuhel, Luka Ivezić, Semir Mujić, Mateja Napret, Klemen Dornik, Aljaž Kodrič, Nejc Ačkun in Domen Lanišnik.

Uvodnik

Bliža se konec pouka. Dijaki pridobivajo še zadnje ocene. Učitelji analizirajo opravljeno delo in preverjajo doseženo znanje. Odlična priložnost, da tudi uredništvo časopisa eCajtnng potegne črto z zadnjo številko v tem šolskem letu.

Spletni časopis eCajtnng je veliko let mlajši brat šolskega časopisa Utrip, ki je bil pretekla leta del šolskega življenja. Sedaj pa je dal priložnost eCajtnngu. Prepričan sem, da smo v tem šolskem letu postavili odlične in trdne temelje novega spletnega časopisa, ki bo razveseljeval, obveščal in oznanjal dela naših dijakov in celotne šole še nekaj let.

Čestitke in pohvala vsem, ki ste sodelovali pri vseh treh številkah in pri izdelavi letnega almanaha. Še posebna pohvala pa gre glavnima urednikoma Robertu Kolobariču in Domnu Dolancu, dijakoma drugega letnika smeri Tehnik računalništva.

Vsem želim uspešen zaključek šolskega leta in lepe počitnice. Poletje prihaja.

Uroš Ocepek, prof

Praga - rokometni turnir

V četrtek smo prispeli pred hotel Rhea in si ogledali okolico Prage. Že isti dan smo odšli na ogled narodnega tehniškega muzeja, ker tisti dan še ni bilo tekem na razporedu. V narodnem muzeju smo si precej podrobno ogledali stare avtomobile, motorje, ladje, letala, vlake (parnike). Iz muzeja smo šli na kosilo v okrepčevalnico. Potem smo se s tramvajem odpeljali proti hotelu. Cela ekipa je že komaj čakala, da se v hotelu namestimo. Ostalo je še nekaj časa za medsebojno druženje. Po večerji smo imeli sestanek s trenerjem, ki je povedal, da imamo samo dve tekmi naslednji dan. Prva tekma je bila petnajst čez tri, druga pa malo čez sedem. Na prvi tekmi nismo imeli veliko poguma, vendar smo jih tudi brez poguma z lahkoto premagali. Sledili so Finci, ki so prvo tekmo zmagali kar z desetimi goli prednosti. Do naslednje tekme smo lahko odšli ven, na sprehod. Pred drugo tekmo smo se zopet ogreli in počasi odpravili na igrišče. Začeli smo s polno paro in Fince ugnali kar z desetimi goli prednosti. Seveda smo si po uspešnem dnevu privoščili nagrado. Po tekmi smo odšli v hotel na večerjo, po večerji pa igrali biljard in namizni nogomet. Naslednji dan smo imeli tri tekme, za nas je bilo pomembno zmagati le eno. Seveda smo vse odigrali s polno paro in tudi zato vse zmagali. Na lestvici smo bili zato prvi v skupini in dobili lažjega nasprotnika. Dobili smo Čehe. Vedeli smo, da bo težko igrati proti njimi, saj so domačini. Trener nam je dejal, naj nas ne skrbi in naj borbeno odigramo tekmo. Igrali smo tako, kot nam je rekel, in tekmo smo dobili. Že isti dan smo morali premagati še ekipo s Hrvaške, premagali smo jih. Med tekmami smo imeli čas, zato smo se vozili z metrojem do hotela in nazaj do dvorane. Med potjo smo zvedeli za naslednjega nasprotnika. Dobili smo slovensko ekipo RK Drava Ptuj. Z njimi smo že igrali v ligi in smo izgubili, ampak tukaj smo bili boljša ekipa, predvsem moštveni duh je

bil močnejši. Tekma se je začela, vsi smo bili nestrpni in neučakani do začetka tekme. Začelo se je, v uvodnih minutah smo pokazali, zakaj smo prišli na turnir, in naredili razliko 5 golov. Do polčasa se je to povečalo na 10 in tako je trener lahko menjal ter prvo postavo zamenjal z drugo. Po tekmi smo si podali roke in odšli vsi veseli, ker smo prišli v polfinale.

Po tuširanju smo se malo pozabavali, nato pa odšli gledat tekme naših nasprotnikov za naslednji dan. Videli smo, da sta to ekipi iz Zagreba in z Danske.

Že v prvem polčasu so Hrvati nadigrali Dance in so tako po tekmi slavili zmago s kar desetimi goli razlike. Vedeli smo, da bo tekma težka že samo zato, ker je imel Zagreb veliko podporo s tribune. Kar štiri klubi so bili na tribuni in navijali za njih, za nas pa le nekaj naših staršev, ki so prišli z nami. Toda tisti dan se ni začel nič drugače kakor ostali dnevi, bili smo sproščeni in smo upali. V tekmo smo šli stoodstotno, Zagreb je edina ekipa, ki ji je uspelo na turnirju povesti proti nam za dva gola. V rednem delu smo igrali z njimi izenačeno in sledili so shootouti. To pomeni, da je imela ekipa pet protinapadov, igralec je moral podati vratarju, pri tem žoga ni smela pasti, vratar je moral vreči žogo v protinapad in igralec je s tremi koraki potem lahko vrgel. Po petih strelih z vsake stran ni bilo zmagovalca, šele osmi strel je prinesel zmagovalca, in to je bil žal Zagreb. S sklonjeno glavo smo odšli z igrišča, ampak morali smo se čim prej zbrati, saj smo imeli natanko čez uro in pol tekmo za tretje mesto. V to tekmo smo šli z dvignjeno glavo in zmagali. Tako smo osvojili tretje mesto v Pragi. Po tekmi smo počakali na podelitev, dobili medalje in se fotografirali s pokalom. Občutek je bil fenomenalen, zato bi to rad še ponovil. Po podelitvi smo odšli še v naslednjo dvorano gledat naše letnike, kako igrajo

finale Zagrebčani in Švedi. Švedi so nadigrali Zagreb s kar desetimi zadetki.

Počasi smo se pripravljali na odhod nazaj proti domu. Vožnja je bila dolga, ustavili smo se na Šentilju, kjer smo še zadnjič dali roke skupaj in se športno pozdravili.

V Trbovlje smo prispeli v poznih nočnih urah, veselili 3. mesta in malo razočarani, ker se nam ni uspelo povzpeti na drugo mesto. Turnir je bil naporen, Prage si nismo mogli kaj dosti ogledati, saj smo imeli toliko tekem. Kljub temu sem vesel, da sem se lahko turnirja udeležil in bi seveda take trenutke še ponovil. Moja prva medalja pa ponosno visi na steni moje sobe.

Gašper Razpotnik

Potrpežljivost

Potrpežljivost je strpnost, da razumemo tudi drugače misleče, da znamo poslušati in tudi slišati. Potrpežljivost je, da znamo sklepati kompromise.

Če smo potrpežljivi, prisluhnemo tistim, ki imajo drugačno mnenje o kakšni stvari. Ne vztrajamo pri svojem, ampak se znamo tudi prilagoditi.

Če pa vedno popuščamo, da obvelja volja drugih, na koncu pozabimo svoje želje, ker damo vedno prednost drugim. To je slaba stran potrpežljivosti.

Zdi se mi, da je v sodobnem času potrpežljivosti vse manj. Vsak hoče imeti vse takoj, zdaj. Težko čakamo, da bi prišli do kompromisa. Vedno mora obveljati naša ideja. V skupnosti dveh in v družinah je vse več ločitev, ker ljudje ne znajo biti potrpežljivi in strpni, saj je naš način življenja prehitel.

Žiga Klopčič

Potrpežljivost je človeška lastnost, ki je po mojem mnenju zelo pomembna. Če bi jo moral definirati s primerom iz vsakdanjega življenja, bi jo opisal kot nekaj, kar nas drži pokonci, da vztrajamo, ne odnehamo ali pa ne zgubimo živcev in se razjezimo.

Pri iskanju pozitivnih lastnosti potrpežljivosti ne bi imel težav. V bistvu mislim, da je potrpežljivost že sama po sebi dobra lastnost. Pomaga nam, da vztrajamo pri nečem in nismo nečakani, znamo počakati do pravega trenutka in ne odnehamo. Slabih lastnosti potrpežljivosti pa po pravici ne bi znal opredeliti.

Mislim, da danes ljudje niso dovolj potrpežljivi in te lastnosti niti ne cenijo tako, kot bi jo morali. Vse hočejo narediti najbolje in v najhitrejšem času, niso potrpežljivi in hitro odnehajo. To jih pogosto pripelje do težav. Torej mislim, da bi se ljudje res morali vprašati, ali je danes med nami potrpežljivost še vrednota oziroma življenjski način. Morala bi namreč biti.

Jan Naraglav

Strpnost

Strpnost je sposobnost mirnega sožitja z osebami ali skupnostmi, ki živijo po pravilih, ki so drugačna ali nasprotna našim. Običajno se nestrpnost pokaže pri verskih, etičnih in političnih problemih.

Danes se nestrpnost pojavlja povsod. Zelo pogosta je rasna nestrpnost oziroma razizem, pri katerem ljudje gledajo na manjšine slabšalno. Rasno nestrpnost sem opazil tudi že sam pri svojih vrstnikih. Ko smo videli človeka temnejše polti, so vsi uporabljali rasistične opazke. Tudi v zgodovini se je pokazala nestrpnost. Dva velika primera sta Hitler in pobijanje pripadnikov judovske vere ter zaslužnjevanje črnega prebivalstva iz Afrike. Ljudje bodo vedno nestrpni, velik razlog je to, da se na nek način bojijo prepričanj drugih ljudi, ker jih ne poznajo. Menim, da nestrpnosti ne bi bilo, če bi se ljudje spoznali in izvedeli več drug o drugemu. Zadnjih nekaj let se vse več govori o strpnosti do homoseksualcev. V veliko državah sprejemajo zakone, ki omogočajo gejem poroko ali posvojitev otrok. Menim, da je prav, da gremo v to smer, da bo to odpravilo veliko razlik. Pomembno je, da napredujemo, čeprav počasi.

Menim, da bomo kot populacija najbolj napredovali, ko bo nestrpnost odpravljena. Sanjski svet je svet, v katerem so vsi strpni drug do drugega. To bi lahko odpravilo veliko težav, ki jih imamo ljudje danes (vojne, pobijanje, nasilje).

Primož Horvat

Strpnost

Strpnost je ena izmed značilnosti človeka. V današnjih dneh je strpnost zelo redka, ker ljudje nočejo več čakati.

Danes imajo ljudje, predvsem najstniki, skoraj vse na voljo v kratkem času, a se jim še vseeno ne da čakati. Problem je v tem, da ne spoštujejo, kar imajo. Več kot imaš, več si želiš. Torej je strpnost človeka odvisna od olike, vzgoje, ki so jo bili deležni od staršev. Danes se starši ne ukvarjajo veliko z najstniki. Janez Drnovšek je rekel: »Človek se ne rodiš, temveč postaneš.« To vzamem kot nasvet, da se je treba za stvari, ki si jih želiš, močno potruditi. Tudi če ti ne uspe prvi dan, se potruj naslednji dan. Lahko traja, da prideš na cilj, a si vsak dan bližje. Zato je potrebno ostati strpen. Vse lahko pride k tebi, če se potruj. Skrbi me za prihodnost. Človeštvo postaja slabše in slabše. Nikoli ne bodo zadovoljni s tem, kar imajo.

Torej bi bila ena izmed rešitev, da mladim vzamejo večino stvari. S tem bi mogoče začeli spoštovati stvari in postali bolj strpni.

Tadej Šuhel

Misli dijakov

Ali smo še lahko kreativni ali samo še posnemamo?

Luka Ivezić:

Mislim, da je v današnjem svetu veliko kreativnih ljudi, ki vsak dan odkrijejo kaj novega.

V svetu glasbe se včasih zdi, da je večina skladb (kratek film -> Led Zeppelin) le preprosto prekopirana, njihova uspešnost pa je odvisna le od obdobja, v katerem smo. Sam mislim, da beseda plagiat oz. kopija sploh ne bi smela obstajati, saj je v vsaki »kopiji« delček tistega, ki to »kopira«, in temu je original le odprl vrata, mislil je, da zmore to skladbo, ta riff, še izboljšati. Uporabil je le delček skladbe, ki je nanj tako vplivala, in ob to osnovo dodal svojo domišljijo. Po mojih pojmih je ta avtor ustvaril novo skladbo, ne pa kopije. Original je že obstajal, če ni bil znan, ga je ta, ki ga je kopiral, preuredil v uspešnico in seveda tudi obratno.

Ljudje smo še sposobni razviti nove ideje! Vsi smo lahko izvirni, izvirnost črpamo povsod, doma, v parku, v šoli, na pločniku. Vsaka najmanjša malenkost šteje za izvirnost, saj je tisti, ki je zelo malo spremenil original, še vedno izviren, saj je razmišljal »izven okvirjev«. Ni nujno, da ta njegova »nova ideja« postane znana, to pa ne pomeni, da ta avtor ni bil izviren.

Semir Mujić:

Menim, da smo ljudje še vedno sposobni razvijati nove ideje izven okvirjev, le da včasih postane vprašljiva izvedljivost le-teh s finančne in uporabnostne plati. Vedno bomo posedovali dovolj kreativnosti za ustvarjanje inovacij, te so pa vedno bile in vedno bodo na nek način le kombinacija prejšnjih že izumljenih produktov. Tudi unikatni izdelki niso nič drugega kot to, da nek posameznik (dandanes po navadi skupina) najde uporabnost v

kombinaciji nekih produktov in jih samo poveže z nekimi novimi (še to ni nujno) elementi. Ne moremo ustvariti nekaj iz ničesar, tudi pračlovek, ki je »izumil« ogenj, je kombiniral iskro in les, vedno gre za isti princip, le da je ta vse težje opazen zaradi kompleksnosti novejših inovacij.

Kreativnost v sodobnem svetu ni tako opazna, saj zaradi naših dosežkov v tehnologiji posameznik po navadi ni več sposoben ustvarjati nekih ogromnih preskokov na tehnološki plati naše civilizacije, namesto tega napredek dosegamo z ogromnimi skupinami, pri delovanju katerih se porabijo absurde količine denarja za stvari, ki jih v večini primerov v bistvu sploh ne potrebujemo. Gre le za profit, ki se dosega s trženjem izdelkov na tak način, da stranke preprosto prepričajo, da je ta izdelek uporaben in da ga potrebujejo.

Tehnološki razvoj je od industrijske revolucije na neki točki začel stagnirati. Če bi za to ustvarili graf, bi krivulja na začetku drastično rasla, nato bi pa na neki točki začela vse bolj padati. V to tematiko se nisem poglobil tako dobro, da bi ponudil kakšno točno obdobje, kljub temu pa se mi to ne zdi ravno težko opazno. Na začetku revolucije smo dobili ogromno inovacij, ki so pretresle takratni svet in ga za vedno preoblikovale (elektriko, prve računalnike, komercialne avtomobile itn.). Na neki točki se je pa nastajanje teh prelomnih izdelkov preprosto ustavilo, od takrat naprej za razvoj skrbijo korporacije, ki vlagajo velik del svojega dobička v to, da preprosto rahlo nadgrajujejo že obstoječe produkte na tak način, da ljudje dobijo občutek, da gre za neko veliko spremembo, ki je vredna njihovega denarja. Takšna podjetja velikokrat sodelujejo med sabo, da ta efekt še povečajo (znan primer na področju računalništva so na primer komercialni izdelovalci računalniških iger, ki včasih domnevno

namerno povečajo potrebo po boljših grafičnih karticah, da se njihove stranke odločajo za nakup veliko boljših in dragih grafičnih kartic, čeprav te za večino drugih stvari sploh niso potrebne). Ni več edinstvenih, za svoj čas izjemno nadpovprečnih posameznikov, ki so na pravem mestu ob pravem času in ustvarijo velik »boom«, ki za vedno spremeni našo civilizacijo.

Zdi se mi, da smo ljudje praktično ustvarili že vse, kar potrebujemo, naša težava ni več v tem, da nismo dovolj napredni, ampak v sistemu, ki smo ga ustvarili. Z že izumljenimi stvarmi bi v idealnih okoliščinah lahko ustvarili utopičen svet, v katerem bi vsak posameznik vsaj po materialni plati imel vse, kar potrebuje. To se verjetno nikoli ne bo zgodilo, ampak tudi nove inovacije nam pri tem najverjetneje ne bodo pomagale, težave so drugod. Najverjetneje že v samem bistvu človeka, ki ga ločuje od živali, to je v pohlepu, želji, da dobi več, želji po napredku in inovaciji.

Amon Stopinšek:

V današnjem času smo obkroženi s podatki, na voljo nam je ogromna količina znanja, na vsakem koraku se srečujemo s tehnološkimi dosežki. Zaradi vsega tega težko rečemo, da imamo unikatno idejo. Nevede smo lahko idejo že kje srečali ali pa smo združili/nadgradili nekaj že obstoječega, vendar je zelo majhna verjetnost, da smo edini s takšno idejo. Ideja je lahko unikatna v našem času, možnost, da v naslednjih 100 letih ne bo nihče imel takšne ideje, pa je zelo majhna. Unikatnost se mi ne zdi pomemben faktor pri uspehu, saj je od ideje do produkta/storitve zelo dolga pot, velika večina idej pa ostane samo pri ideji. Menim, da unikatnost ideje na dolgi rok ne obstaja.

Z neko unikatno, a neuporabno idejo bomo zelo težko uspeli. Veliko bolj pomemben faktor kot unikatnost se mi zdi njena stopnja kreativnosti in uporabnost. Vsaka ideja je kreativna, med seboj pa se razlikujejo po stopnji kreativnosti. Ideja o manjši spremembi že obstoječega se mi ne zdi tako kreativna kot ideja o nečem novem, kar ni podobno že obstoječim stvarjem.

Kreativnost idej vsekakor obstaja, saj bi brez kreativnosti ostali na mrtvi točki in bi bili popolnoma brez novih idej. Trenutno so vse novosti bolj ali manj le izboljšave že obstoječih stvari v obliki zmanjšanja, hitrejšega delovanja, cenejše proizvodnje, varčnejšega delovanja ... Eden izmed boljših primerov tega je razvoj računalnikov – od počasnih, gromozanskih računalnikov do majhnih pametnih telefonov.

Trenutno nimam občutka, da smo sposobni razviti ideje izven okvirjev. Okolje, v katerem živimo, nam trati čas z nepomembnimi stvarmi in nas ne spodbuja k razmišljanju o inovacijah. Tudi sami raje uživamo v uporabi obstoječe tehnologije, kot da bi izumili nekaj res prelomnega. Zdi se, da bomo potrebovali še kar nekaj časa, da bo trenutna razvitost zastarela in se bo pojavila velika potreba po nečem izven trenutnih okvirjev.

Če se že pojavi kakšna inovativna ideja, se sistem hitro potrudil, da ne pride do nas. V ozadju upočasnjevanja napredka pa je seveda denar – velike korporacije, ki bi na račun napredka izgubile svoj priliv dohodkov, se pošteno potrudijo, da se vse skupaj razvija v njihovo korist. Dober primer zaustavljanja idej je razvoj električnih avtomobilov. Že leta 1996 je imelo podjetje MG uporabno vozilo na električni pogon MG EV1. Nihče na začetku ni verjel v uspeh tega vozila, ko pa je postajalo med ljudmi vse bolj priljubljeno, so naftna podjetja hitro poskrbela, da je izginil s trga. (vir Who Killed the Electric Car?).

Mateja Napret:

Kreativnost, katere sopomenka je ustvarjalnost, je pogosto označena le kot miselni proces ustvarjanja novih idej ali poustvarjanja že obstoječega. V današnjem času je težko ustvariti nekaj, kar ni uspelo še nikomur. Težko je najti tisto edinstveno, unikatno idejo, ki bi te morebiti izstrelila med zvezde ali pa bi bila le tvoj majhen košček popolnosti.

Ljudi h kreativnosti pogosto spodbudi bitka s časom, ki bi ga lahko označili kar za sovražnika današnje družbe. Vsi nekam hitijo(mo) in vedno večkrat zaidejo s prave poti. Zaradi strahu pred neuspehom, morebiti v službi ali

v zasebnem življenju, se vedno večkrat zatečejo v svet prepovedanega, zato bi lahko rekli, da so nekatere ideje, ki so danes svetovne uspešnice, le splet srečnih naključij. Mogoče je bil idejnik le ob pravem času na pravem mestu in iz na videz preproste ideje je zraslo nekaj nepričakovano velikega.

V svetu tehnologije se vedno znova srečujemo s plagiaty in poskusi prevzema idej. Podjetja ne vedo več, kaj bi ponudila na trgu, ki je že tako ali tako prepoln. Ljudje postajajo izbirčni in zahtevajo vedno več, več in več. Stari starši zato pogosto nejevoljno godrnjajo že samo ob pogledu na police v trgovinah z več desetimi vrstami čokolade in moke pa mleka z laktozo, mleka brez laktoze ali pa tistega, ki ima le 1,3 % mlečne maščobe in se najpogosteje znajde v vozičkih razočaranih gospodinj, ki slepo nasedajo oglasom za hujšanje. Rajši sploh ne sprašujemo, kako bi se šele mrščili, če bi izvedeli, koliko različnih vrst mobilnih telefonov je na tržišču in koliko različnih znamk računalnikov poznamo.

Če se vrnemo nazaj na kreativnost in unikatnost idej, bi lahko rekli, da je ustvarjanje pravzaprav podzavesten proces. Vsak ima neko notranjo željo po izražanju. Veliko je člankov o ustvarjalnosti kot človekovi lastnosti, ki pa je na žalost še vedno nepriznana v družbi in ni vključena v šolski sistem - tako kot na primer inteligentnost. In prav bi bilo, da bi gospodje v parlamentu počasi začeli razmišljati tudi o kakšni spremembi učnega procesa na to temo.

Skratka, ustvariti novo idejo izven začrtanih okvirjev je prava mala umetnost. Sama prav zaradi tega še bolj spoštujem tiste, ki se podajo v svet podjetništva z mislijo, da je njihova ideja prava. Mogoče imajo prav in bodo nekoč na račun tega živeli na veliki nogi, saj je denar pogosto eden glavnih razlogov, ki žene ljudi k ustvarjanju. Velika verjetnost pa je, da bodo le še ena kaplja v morju s propadajočimi sanjami.

Misli dijakov

Odpadki: problem našega časa

Aljaž Kodrič:

Odpadki so velik in naraščajoč problem našega časa. Ideja o sežigalnicah je bila za svoje čase idealna. A ideja, ki so jo uresničili v nekem mestu v Ameriki, se mi je zdela ena najboljših. Ustvarili so skupnost, ki je predana recikliranju in uporabi bioodpadkov za pridelovanje komposta. Ta kompost je kvaliteten in veliko ljudi ga uporablja na svojih vrtovih, njivah in vinogradih.

Všeč mi je tudi gospa, ki letno s svojo tričlansko družino proizvede le za vrečko nebioloških odpadkov. Prodajalka, ki prodaja v trgovini z biološko proizvedeno hrano, pravi, da bi s ponovno uporabo vrečk in embalaže prihranili zelo veliko denarja. Države, kot so ZDA in Anglija, živijo v čistem okolju, ker svoje smeti izvažajo v nerazvite države. Te države pa živijo v smeteh, med njimi ljudje iščejo oblačila in hrano. Meni se zdi, da bi bilo lažje, če bi tam postavili sežigalnico in čistilno napravo. Tako bi ljudje lahko živeli od narave, onesnaževanje pa bi bilo minimalno.

Vseeno pa mislim, da smo konec koncev sami krivi za vse to. Če bi države uveljavile kazen za onesnaževanje okolja ali za nerekiciranje, bi že zdavnaj imeli boljši zrak in manj onesnaženo okolje. Včasih je pač treba groziti, da se opazijo spremembe. Narava napoveduje, da bo propadla, a narava nima glasu. Mi ga imamo. In zato lahko mi grozimo namesto nje.

Klemen Dornik:

V današnjem času so smeti velik problem. Človek je hotel že na več načinov omejiti smeti. Poskusili so s sežigalnicami, a so filtri predragi za vzdrževanje. Sežigali so brez filtrov, a so zaradi tega onesnaževali zrak in so imeli ljudje velike težave z dihanjem in druge zdravstvene težave. Sežigalnice so vplivale tudi na rastline, ki so se sušile oziroma sploh niso rastle.

Moje mnenje je, da bi vse sokove, vode, mleko ... shranjevali v steklenicah. Saj se da steklenice ponovno napolniti in s tem bi zmanjšali onesnaženost s plastenkam. Prednost steklenic je tudi v tem, da ne oddajajo škodljivih snovi za človeško telo. Napaka pa je, da tega ne naredijo, ker bi zato propadlo veliko tovarn in posledično bi zato tudi veliko ljudi ostalo brez zaposlitve. Ena od možnosti bi bile tudi papirnate vrečke, ki jih lahko recikliramo, oziroma vrečke za večkratno uporabo (ne plastične). S tem bi zmanjšali onesnaževanje s plastičnimi vrečkami.

Tudi igrače bi bile lahko lesene. A karkoli bi hoteli zamenjati s plastiko, bi del industrije propadel in to nekaterim spet ni po godu.

Toda na svetu je še en velik problem: odpadki težkih kovin, kislin, nevarnih tekočin. Tega problema bi se težko rešili, saj še niso izumili stvari, ki bi nadomestile baterije, akumulatorje, itd.

Nekateri se ne zavedajo, kako velik problem nastaja zaradi smeti, zato bo Zemlja čez nekaj sto let utopljena v smeteh. Tako bodo propadla vsa živa bitja in vse rastline na tem planetu in s tem tudi LJUDJE.

Nejc Ačkun:

22. aprila, ko je mednarodni dan Zemlje, smo v šoli gledali film Smeti. V njem je bil predstavljen eden največjih problemov sodobnosti, in sicer odpadki.

Film se mi je zdel zelo zanimiv, ker z zelo razumljivimi primeri predstavi, kako velik problem odpadki dejansko so. Posledice čutimo vsi: odpadki na plažah in obalah, odlagališča ..., zato se lahko vprašamo, kako bi pripomogli k zmanjšanju količine odpadkov.

Prva stvar, na katero bi pomislili, je manjšanje količine odpadkov, ki jih proizvajamo mi: plastične vrečke, plastenke in druga embalaža za enkratno uporabo. Ampak

mislim, da so ti izdelki postali prevelika razvada, da bi se uporaba popolnoma prenehala. Kar pa bi lahko naredili, je, da bi spremenili samo embalažo – uporabljali bi biorazgradljive vrečke itd. To bi zelo pripomoglo k zmanjšanju.

Ampak embalaža je le en del odpadkov, ki povzročajo težave. Velik problem so nevarne snovi: topila, ostanki barv ... Kot smo videli v filmu, so nekatera odlagališča takšnih snovi zelo slabo urejena in predstavljajo veliko grožnjo prebivalcem v bližini. Osebnostno bi to rešil s tem, da bi odlagališča gradil na območjih, ki niso naseljena, in z uporabo tehnologije za zmanjševanje nevarnosti teh odpadkov.

To so le nekateri problemi v povezavi z odpadki. V filmu smo videli, da za odpadke še ni idealne rešitve. Dobra rešitev je reciklaža. San Francisco je zelo lep primer. Mesto reciklira 75 odstotkov vseh svojih odpadkov. Mislim, da bi lahko vsaj poskušali narediti podobno tudi drugje po svetu.

Ampak da bi popolnoma prenehali z uporabo stvari, kot so na primer plastične vrečke, bi se moralo več ljudi zavedati, da se bomo mogoče že v kratkem utopili v odpadkih.

Učiteljev pogled

Projekt XOOLTIME

Dnevno spremljamo, kako se tehnologija rapidno razvija v vse možne smeri. Tehnologija je vstopila tudi v naš šolski prostor, kjer nam prihrani ogromno dela, ki so ga nekoč starejši kolegi morali opraviti brez njene pomoči. Po drugi strani pa nam tehnologija predstavlja novo nepoznano področje, v katerem se še nismo znašli. Zato so prvi koraki posledično previdni in nesigurni.

Podobno je tudi s projektom XOOLTIME, h kateremu je naša šola pristopila v letošnjem šolskem letu. Priznam, sprememba nas je kar konkretno pretresla, saj smo morali stopiti izven okvirjev in razmišljati, kako bomo naše učne ure nadgradili in popestrili. Ni dovolj, da tablice zgolj uporabljamo, ampak moramo upravičiti njihov namen.

Dan, ko so dijaki prejeli tablice, je bil dan veselja. Z naše strani pa dan strahospoštovanja – bomo zmogli? Prvim dnevom veselja in navdušenja je sledilo obdobje streznitve, še posebno s strani dijakov, saj so tablice pozabljali doma, bili neprevidni pri njihovi uporabi ipd. A nas to ni ustavilo in nas ne bo, saj si želimo obogatiti naše ure in pokazati, da tehnologija lahko pomaga učitelju, da pokaže učno snov na raznovrstne načine in s tem upošteva načelo, da prilagodi učne ure različnim dijakom.

Sam projekt XOOLTIME v splošnem zelo veliko obeta in je zagotovo eden daljših projektov z vizijo, ki sega leta in leta naprej. Ideja o računalniški podpori samega pedagoškega procesa je odlična. Sam neprestano spremljam trende znanstvenega razvoja s področja uporabe

informacijsko-komunikacijske tehnologije v vzgoji in izobraževanju, zato sem mnenja, da nam lahko projekt zelo veliko ponudi – omogoči nam lahko, da smo še bistveno bolj pozorni na celotno delo v razredu. In kar je najpomembneje – v danem trenutku lahko hitro in učinkovito preverimo sprotno učno snov ter prejmemo dijakovo povratno informacijo.

Projekt nam lahko zagotovo še veliko ponudi – s tem se strinjamo tako učitelji kakor tudi dijaki. Res je, da je projekt na naši šoli komaj zaživel – zato smo vsi previdni in nevešči, tako učitelji, dijaki kakor tudi sami razvijalci. Prepričan pa sem, da bomo v prihodnjem letu še bistveno bolj upravičili uporabo tablic in pokazali, da smo šola, ki gleda v prihodnost – v prihodnost dijakov in v prihodnost šole.

Uroš Ocepek, prof.

Lizbona

Tekmovanje na Portugalskem

V Lizboni na Portugalskem je od 7. do 9. februarja potekalo 41. evropsko prvenstvo za kadete in mladince ter 6. evropski pokal za mlajše člane v karateju. Nastopilo je okoli 900 tekmovalk in tekmovalcev iz 46 evropskih držav. Slovenijo je zastopalo 27 tekmovalcev in trije trenerji. Potovali smo z avtobusom do Benetk in od tam naprej z letalom do Lizbone.

Prispeli smo dva dni pred uradnim tekmovanjem, ki smo ju izkoristili za treninge in počitek. Ugodno je na nas vplivala tudi klima, saj je bilo okoli 10 stopinj topleje kot pri nas. Tokrat smo našli čas za ogled Lizbone pred tekmovanjem, saj smo kmalu po koncu tekmovanja odpotovali. Največ časa smo se zadržali na ogledu Oceanaria, ki je največji akvarij v Evropi.

Že prvi dan tekmovanja je bil za Slovenijo zelo uspešen, saj je naša tekmovalka Maša Simonič dosegla tretje mesto v katah. Vsem nam je ta uspeh prinesel pozitivno razpoloženje in dodatno motivacijo. Drugi dan tekmovanja sem nastopal tudi jaz. Izgubil sem boj za tretje mesto v zadnji sekundi ter tako dosegel 5. mesto. Še uspešnejša je bila naša tekmovalka Kati Florjančič, ki je prejela srebrno medaljo v športnih borbah. Tretji, zadnji dan tekmovanja, pa se je na žalost končal brez odličij za našo reprezentanco.

Blaž Hribovšek, 2. c

Galerija

Zaključna prireditev - Rudarji iz rogov v srca

Zaključek projekta

SKK - Rudarji iz rovov v srca

V letošnjem šolskem letu smo bile štiri zasavske šole vključene v projekt Dvig socialnega in kulturnega kapitala v lokalnih skupnostih za razvoj enakih možnosti in spodbujanje socialne vključenosti: Srednja tehniška in poklicna šola Trbovlje, Srednja šola Zagorje, OŠ Ivana Cankarja Trbovlje in OŠ NHR Hrastnik. Program naše mreže smo poimenovali "Rudarji iz rovov v srca".

Prvič v zgodovini regije smo združili pretežni del srednješolske in znaten del osnovnošolske mladine v skupnem projektu in hkrati vključili tudi okolje. Povezali smo vse tri zasavske občine: Trbovlje, Zagorje ob Savi in Hrastnik. Razlog za takšno odločitev leži v tem, da je izbrana tema- RUDARSTVO- tista skupna nit, ki povezuje vse tri občine že od samih začetkov rudarstva.

V sredo, 28. 5. 2014, se je v Trbovljah v okviru projekta odvijala zaključna prireditev. Trbovlje smo izbrali zato, ker je glavni koordinator STPŠ Trbovlje.

Zaključna prireditev je bila zanimiva in zelo dobro obiskana. Predstavile so se vse v projekt vključene šole s svojimi dejavnostmi. V avli DDT smo pripravili razstavo najzanimivejših izdelkov, ki so nastali v okviru projekta. V sami kinodvorani DDT se je odvijala zaključna prireditev, kjer je obiskovalce s svojo igro Perkmandeljč, navdušila dramsko lutkovna skupina OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik. Dogajanje v dvorani so popestrili še pevski zbori, pevska zborja OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik in Podružnice Dol pri Hrastniku, pevski zbor OŠ Ivana Cankarja, odlična solistka Anica Garič, učenka OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik. Obiskovalcem pa se je predstavila tudi skupina robotike iz OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik. Predstavili so točko, s katero so dosegli 3. mesto na državnem tekmovanju v roboplesu. Na odru se jim je s kitaro pridružila tudi Nika Špajzer. Kot voditelj pa se je odlično izkazal tudi Klemen Kačič, učenec OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik. Kot voditeljica se mu je pridružila Mateja Naprej, dijakinja STPŠ Trbovlje. V kinodvorani pa je bil predstavljen tudi zmagovalni film v kategoriji izobraževalnih videoposnetkov ACM HORIZONT V, ki so ga posneli dijaki STPŠ Trbovlje pod okriljem mentorja Uroša Ocepka. Film je poklon rudarjem, umrlim v nesreči 11. marca 1961, in vsem našim dedom, ki so služili vsakdanji kruh v zasavskih rudnikih. Zavedamo se, da rudarjenje v Zasavju ne pomeni le zanimivih jedi, izvernih besed in kletvic, temveč pomeni bitko življenja naših prednikov. Zato so to sporočilo dijaki želeli posredovati svojim vrstnikom in vsem ljudem odprtega srca.

V avli DDT pa so se lahko obiskovalci tudi preizkusili v igranju računalniških igrice na temo rudarjenja, ki so jih ustvarili dijaki STPŠ Trbovlje.

Pestro dogajanje pa se je odvijalo tudi pred DDT. Obiskovalce so s svojimi kuharskim znanjem zopet navdušili, pod mentorstvom gospoda Branka Podmenika, kuharji OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik, ki so skupaj s STPŠ Zagorje pripravili res okusne zasavske jedi. Da pa je bila hrana še okusnejša sta poskrbeli še Delavska godba Trbovlje z mažoretkami in Rudarska godba Hrastnik.

Dijaki SŠ Zagorje, ki obiskujejo program zdravstvenik, pa so prikazali odlično reševanje v primeru rudarske nesreče. Na pomoč so jim priskočili gasilci, reševalci, policija, kinološko društvo in civilna zaščita.

Pa tudi za najmlajše je bilo poskrbljeno, saj je OŠ Ivana Cankarja iz Trbovelj pripravila v MCT zabavno pravljico urico za naše najmlajše. Kasneje pa so se lahko še preizkusili v ustvarjalnih delavnicah z gospo Severino Trošt – Šprogar.

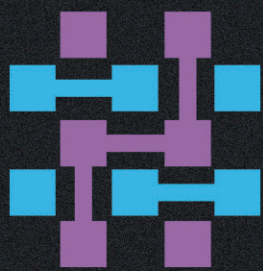
Z zaključno prireditvijo je bil prikazan le del opravljenega dela skozi celo šolsko leto. Še enkrat pa smo dokazali, da je v slogi moč.

Vanda Macerl, Sabina Potrbini, Tina Šantej in Simona Izgoršek smo ponosne, da smo v tem šolskem letu lahko sodelovale. Delo je bilo včasih naporno, a hkrati tudi zabavno. Upamo, da smo del naše kulturne dediščine približali naši mladini in jih seznanili s preteklostjo Zasavja.

Še enkrat hvala vsem sodelujočim.

SREČNO.

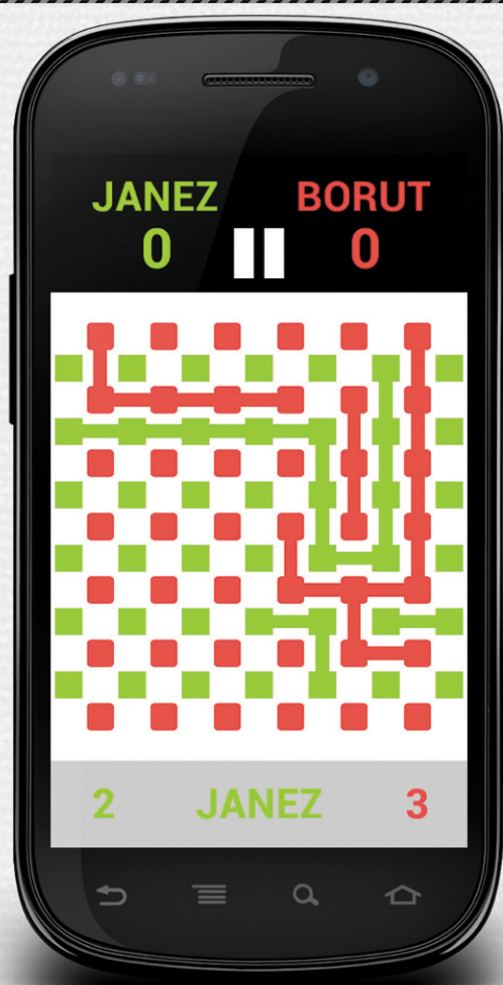
Simona Izgoršek

PIPE LAYER

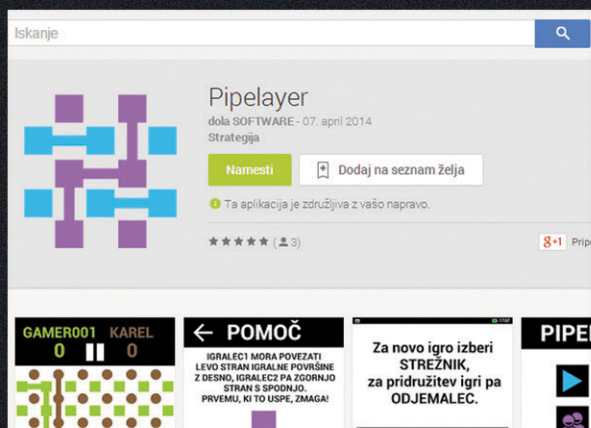
Miselna in taktična igra
prenesena iz papirja na
mobilni telefon.

PRENESI
NA GOOGLE PLAY

- Igro igrata dva igralca izmenično
- Omogoča, da dva igralca igrata na eni napravi.
- Omogoča igranje preko Wi-Fi omrežja na dveh napravah.

GOOGLE PLAY - PIPELAYER

ALI

POVEZAVA

[HTTP://GOO.GL/QNA62H](http://goo.gl/QNA62H)

SKENIRAJ IN IGRAJ

DOMEN LANIŠNIK